

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Judicium Ecclesiasticum Seu Decretalium Gregorij IX.
Pont. Max. Liber II.**

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1726

Titulus XXX. De Confirmatione utili, & inutili.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74990)

cit, modò de rato caveant l. *Judices* 1. C. si per vim, vel alio modo Sc. Gloss. fin. in c. un. cit. Pirh. hic n. 3.

Queritur 6. quæ sit pœna eorum, qui Romipedas, & peregrinantes ad Limina Apostolorum capiunt, vel spoliant rebus, quas secum ferunt? *iv.* hi Excommunicati-

tionem incurrunt can. *si quis* 23. *caus.* 24. q. 3. quæ est reservata Papæ in Bulla Cœnæ Can. 9. § 10. Estque perinde, sive devotionis, sive alia de causa Romam accedant; & extenditur non solum, cum eo tendunt, sed etiam, cum ibi morantur, vel inde redeunt. Pirh. n. 4.

TITULUS XXX.

De Confirmatione Utili, & Inutili.

SUMMARIUM.

1. Summa præsentis Tituli.
2. Definitio Confirmationis.
3. Varietas.
4. Quid intersit, an facta sit in forma communi, vel speciali?
5. In qua forma censetur facta in dubio?
6. Signa, ex quibus colligitur, quòd facta sit in forma speciali.
7. Quibus casibus etiam in forma speciali facta non habeat vim validandæ actum invalidum?
8. An Privilegiorum innovatio habeat vim confirmationis, ita, ut novum jus tribuat?
9. Quis cognoscere in dubio de confirmatione possit?

Dictum est in præcedentibus duobus Titulis, quomodo Sententia per Appellationem, vel peregrinationem ad Sedem Apostolicam suspendatur, & potestas cognoscendi de hujus justitia devolvatur ad Superiorem. Cum verò contingat sepe numero, ut ejusmodi sententia ab hoc confirmetur, tanquam legitime pronuntiat, hinc in Titulo præsentis agitur de Confirmatione utili, & inutili: & quidem generaliter, ut non solum includat confirmationem sententiæ, sed etiam possessionis, privilegiorum, instrumentorum, officiorum, transactionum, statutorum &c.

Queritur 1. quid sit Confirmatio? *Re.*

2. Confirmatio est Juris prius habiti, seu questiti per legitimum Superiorem facta corroboratio. Host. in *Summ.* hic n. 1. Tusch. *V. confirmatio* concl. 704. n. 1. Decius in *Rubric.* h. tit. Pirh. num. 1. Dixi 1. *Juris prius habiti*; nam Confirmatio semper præsupponit aliquid prius esse, quod confirmetur: ac proinde sicut ratificatio est quedam convalidatio actus præcedentis, ita & confirmatio. Dixi 2. *per legitimum Superiorem*; nam quæ à privatis fiunt, approbationes potius, quàm confirmationes dicentur. Barbof. *h. tit. in princ.* Ratio est, quia Confirmatio propriè dicta ad Imperium pertinet, quo par in parem, & multo magis inferior in Superiorem caret. Dixi 3. *Corroboratio*; nam confirmatio supponit valorem actus: & hinc si actus ille, qui confirmatur, invalidus est, neque confirmatio eidem valorem tribuit, nisi casu, quo Superior confirmans clarè significat se actui daturum valorem, etiam si per se non sit validus; sed tunc potius innovatio quædam actus, seu nova con-

cessio, aut provisio, quàm confirmatio erit, ut intra n. 4. dicitur.

Queritur 2. quotuplex sit Confirmatio? *iv.* duplex est: una dicitur *Confirmatio simplex*, seu in forma communi, & *ordinaria*; altera in forma speciali, seu *ex certa scientia*. Priore modo fit confirmatio, quando Princeps, vel alius Superior, potestatem confirmandi habens, nullâ, vel non exactâ causâ cognitione præmissâ, adeoque de negotio non plenè, sed confusè tantum instructus, contractum, vel actum ab inferiore gestum confirmat in eo statu, in quo antea fuit. *Posteriore modo* autem quando actum ab inferiore gestum confirmat, pensatis, & examinatis totius negotij circumstantijs, & qualitatibus, adeoque cum perfecta ejus notitia. Abb. in c. 1. *h. tit. n. 6.* Gonz. in c. 2. *eod. n. 5.* Wiest. *hic n. 3.*

Queritur 3. quid intersit, utro ex his 4. modo confirmatio fiat? *Re.* interesse plurimum; nam si in forma communi facta sit, quamvis actum validè, & legitime gestum approbando eidem firmitatem, & auctoritatem majorem conferat, nullam tamen vim, & effectum habet respectu actus invalidi, quem in sua nullitate relinquit. Suar. l. 8. *de Leg. c. 18. n. 8.* Oliva *For. Eccl. p. 1. q. 40. num. 2.* Pirh. *hic n. 3.* Wiest. *n. 6.* Ratio est, quia confirmatio ita facta quodam modo conditionalis est, & includit tacitam conditionem, *si sententia justè lata, si Electio Canonica, si privilegium legitime obtentum fuit*: idque ex natura confirmationis, quæ, nisi aliud exprimat, nihil de novo facit, sed roborat factum.

At verò confirmatio, quæ fit in forma speciali, & ex certa scientia, novum jus tribuit actui confirmato, eumque si fortè in-

sup-

validus effet, firmum facit, & validum, sup-
plendo defectus, qui in eo intervenerunt, &
suppleri possunt, ac solent à confirmante;
quia æquivaleret novæ concessioni. Suar. l. cit.
n. 10. Laym. in c. 1. h. t. n. 5. Gonz. ibid. n.
5. Pirh. hic n. 4. Wiest. n. 7.

Atque hinc fit, quòd si Privilegia ali-
cui Ordini Religioso olim concessa, postea
verò per Papam, vel Trid. revocata, nunc
iterum confirmantur, si in forma communi
hoc fiat, per ejusmodi confirmationem non
reviviscant, neque revalidentur; reviviscant
autem, si confirmantur in forma speciali, &
ex certa scientia. Rodriqui, tom. 1. qq. regul.
q. 2. a. 6. Laym. l. 1. Theol. mor. tr. 4. c. 23.
n. 16. q. 4. Donat. Prax. reg. tom. 1. p. 1. tr.
11. q. 2. n. 4. § 10. Pirh. hic num. 4. Wiest.
n. 7.

Queritur 4. in qua forma facta confir-
matio ceteri in dubio debeat? Videtur
dicendum, factam esse in forma speciali: quia
quemlibet actum, præsertim Papæ, vel alterius
supremi Principis, interpretari convenit, ut
aliquid operetur, & otiosus non sit arg. l.
item veniunt 20. §. præter 6. in fin. ff. de here-
dit. petit. & l. quoties 12. ff. de reb. dub. atqui
confirmatio in forma speciali plurimum, in
forma communi parum, & penè nihil ope-
rari videtur, cum invalido actui vim nullam
conferat, validus autem actus absque ea ro-
bur habeat, & subsistat. Conf. quia c. quia
diversitatem 5. de concess. præbend. & c. exa-
minata 7. h. t. mentio fit de Diversis clausulis
addi solitis confirmationi in forma communi,
igitur si omittantur, confirmatio debet cen-
seri facta in forma speciali.

Sed dicendum, omnem confirmatio-
nem ceteri debere factam in forma communi,
& ordinaria, nisi aliquid signum apponatur,
ex quo constet eam factam esse in speciali.
Ita docet Card. Tusch. V. confirmatio concl.
708. n. 11. Suar. c. 18. cit. n. 7. Donat. tr. 11.
cit. q. 6. n. 1. Oliva. q. 40. cit. n. 30. Pirh. hic
n. 5. Wiest. n. 9. Ratio est, quia confirma-
tio simpliciter, & nullo addito facta suppo-
nit rem esse, quæ confirmatur, cum sit qua-
litas accidentalis; non entis autem nullæ sint
qualitates.

Ad rationem dubitandi dico confirma-
tionem in forma communi non esse otiosam,
quia ita confirmando actum Princeps quo-
dammodo suum facit: cujus effectus est, ut
quod ita confirmatum est, magis observetur,
neque ita facile impugnetur, aut evertatur.
Imò talis confirmatio, ut in Electionibus, ali-
quando tribuit jus in re, cum absque illa,
electus tantum habeat jus ad rem. Ad Conf.
negatur Consequentia; solum enim sequi-
tur, quòd utiliter addantur.

Queritur 5. unde colligatur confir-
mationem factam in forma speciali? Hæc
hujus signa sunt 1. si in Instrumento, seu
Rescripto confirmationis inseratur totus tenor
dispositionis, vel actus, qui confirmatur, c. ve-

nerabilis 2. h. tit. Gloss. ibid. in cas. § V. tenor
compositionis, Abb. n. 2. Suar. c. 18. cit. n. 5.
Oliv. q. 40. cit. n. 5. Pirh. n. 6. Wiest. n. 4.
Ratio est, quia tunc constat Principem suffi-
cientem rei notitiam, & scientiam habuisse,
ideoque non obstante defectu aliquo voluit
se autoritate sua dispositionem, vel actum
confirmare, & firmum, validumque reddere.

2. Si in Rescripto, sive Litteris Con-
firmationis expressè adjecta sit clausula *Ex
certa scientia*: proceditque hoc, etsi tenor dis-
positionis, vel actus, qui confirmatur, Litteris
illis non sit insertus. Abb. in c. examinata 7.
h. tit. n. 6. Suar. c. 18. cit. n. 6. Donat. q. 5.
n. 4. Oliva n. 6. Pirh. n. 8. Wiest. n. 4. cit.
Ratio est, quia Principi, affirmanti se sufficien-
tem habuisse rei notitiam, adeoque non ig-
norasse defectum, qui per ejus potestatem
supplendus fuit, credendum est.

3. Si confirmatio fiat per verba, quæ
clausulæ *Ex certa scientia* æquipollent, qualia
sunt, si dicat, se confirmare actum *ex plenitu-
dine potestatis*, vel *contraria non obstante dispo-
sitione*, aut *omnes Juris*, & *facti defectus sup-
plendo* &c. Felin. in c. nonnulli 28. de rescript. n.
13. fall. 5. Suar. n. 6. cit. Donat. num. 7. §
2. cum alijs supra. Ratio est, quia per hujus-
modi clausulam Papa, vel Princeps significat
se velle confirmationem dare non secundum
Jus commune, sed supra vel contra Jus ordi-
narium, quod non præsumitur facere, nisi ex
certa scientia.

4. Si ex alijs verbis rescripti confir-
matorij, vel ex narratis in illo constet, Princi-
pem cum plena causæ cognitione dispositio-
nem, vel actum confirmasse. Abb. in c. cum
inter 5. de except. n. 7. Felin. ibid. n. 2. Do-
nat. n. 8. cum cit. Ratio est, quia non in-
terest, quo modo mentem suam confirmans
exprimat, cum taciti, & expressi sit eadem vis.

5. Denique si actus confirmatio à
confirmante iteretur. Abb. in c. posseta 6. h. t.
n. 5. Donat. n. 5. & reliqui supra. Ratio est,
quia geminatio rescripti habet vim clausulæ
Ex certa scientia.

Queritur 6. quibus casibus confirma-
tio in forma speciali, & ex certa scientia non
habeat vim tribuendi valorem actui secundum
se irrito? 2. Esse; & 1. quidem si dispositio,
vel actus, qui confirmatur, laborat defectu
indispensabili à confirmante, ut si sit contra
Jus naturale, Divinum, Gentium. Abb. in c.
1. de transact. n. 5. Imol. ibid. n. 7. Berojus
in c. 1. h. tit. n. 27. Laym. ibid. n. 7. Pirh.
hic n. 9. Wiest. n. 8.

2. Si defectus, quo laborat disposi-
tio, vel actus, sit quidem dispensabilis à con-
firmante, talis tamen, in quo dispensare non
soleat; nam tunc, ut dispensasse censetur,
specialis mentio defectus in Rescripto confir-
mationis fieri debet. Laym. l. cit. n. 8. Pirh.
Wiest. l. cit.

3. Si Princeps defectum, seu nullita-
tem actus supplere non possit sine præjudi-
cio

cio alterius; quia jus tertio quaesitum tollere, aut ei derogare Princeps, si specialiter non exprimat, nunquam censetur. Berojus n. 28. Laym. Pirh. Wiest. l. cit.

4. Si actus confirmandus irritus sit ob defectum consensûs, & hic Jure naturali requiratur ad actum, vel contractum, uti est in Matrimonio, non potest eum Papa, vel Princeps confirmatione sua supplere, cum non possit facere ex nolente volentem. Abb. in c. 1. h. tit. n. 13. Suar. l. 8. de Leg. c. 18. n. 15. Pirh. n. 10. bic.

5. Denique clausula *ex certa scientia*, vel alia æquivalens nihil operatur in ijs, quæ Princeps ignorare præsumitur, ut sunt illa, quæ in facto consistunt, veluti Statuta, & consuetudines particulares locorum, nisi tenor eorum in Rescripto confirmatorio expressus esset, vel aliunde constaret de mente confirmantis. Laym. l. cit. Pirh. n. 9.

6. Queritur 7. an Privilegiorum innovatio habeat vim confirmationis, ita, ut jus novum tribuat? R. distinguendo: Vel enim innovatio est merè materialis, sive ipsius Instrumenti per nimiam vetustatem consumpti, vel est formalis, sive ipsius gratiæ, & Juris privilegio concessi, & in Instrumento contenti.

Si primum, nullum Jus novum per hujusmodi innovationem confertur, prout disertè patet ex c. *cum dilecta* 4. h. tit. c. *ex parte* 13. & c. *quia intentionis* 29. de Privil. Ratio est, quia ejusmodi innovatio tantum fit ad conservationem tenoris Instrumenti, &

faciliorem probationem ejus, quod in illo continetur. Suar. l. 8. de Legib. c. 20. n. 3.

Si secundum, tunc juxta dicta n. 4. distinguendum est, an hujusmodi innovatio facta sit tantum in forma communi, an verò in forma speciali. Nam si in forma communi tantum facta sit, tantum roborat, & auctoritatem addit Juri jam prius quaesito, & nunquam revocato, vel amisso. Si verò fiat in forma speciali, gratiam, & jus de novo confert, & Privilegium, quod per revocationem, usum contrarium, non usum &c. amissum est, redintegrat. Suar. l. cit. n. 4. & seqq. Barbos. in c. *cum dilecta* 4. h. tit. n. 10. & seqq. Pirh. bic n. 26. Wiest. n. 12. & 13.

Queritur 8. quis cognoscere in dubio de confirmatione possit? R. cum distinctione: Vel enim dubitatur, an confirmatio sit vera, vel falsa, seu illegitima, an contra dubitatur, utrum facta sit in forma speciali, vel in forma communi. In primo dubio non potest Judex inferior de ea cognoscere, ut cum Innoc. in c. 1. princ. h. t. norat Pirh. bic n. 15. In secundo dubio id examinare, & definire Judex inferior potest, ut sciat, an cognoscere, & judicare possit de re confirmata, necne, ut indicat Host. in c. 2. h. t. Joan. And. ibid. in fin. Pirh. l. cit. eo ferè modo, sicut Judex à quo examinare potest, utrum Appellatio sit justa, vel injusta, ut sciat, an debeat ei deferre, vel non, licet de ipsa causa Appellationis cognoscere nequeat.

Finis Libri Secundi Decretalium.

